

KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 19.12.2007
COM(2007) 823 konč.

SPOROČILO EVROPKE KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o ukrepih Skupnosti v zvezi s kitolovom

SPOROČILO EVROPKE KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o ukrepih Skupnosti v zvezi s kitolovom

Uvod

Obsežno izkoriščanje kitov in uničevanje okolja sta resno zmanjšala populacije mnogih kitov. Mednarodna prizadevanja za ohranitev in upravljanje staleža kitov pod vodstvom Mednarodne komisije za kitolov (IWC) so oslABLJENA zaradi neskončnih razprav med državami, ki kitolov zagovarjajo in tistimi, ki mu nasprotujejo. Evropska unija še ni mogla uporabiti svojega političnega vpliva v okviru IWC zlasti zaradi pomanjkanja usklajenega in enotnega stališča Skupnosti.

S tem sporočilom namerava Komisija – ob upoštevanju trenutne situacije glede zaščite kitov v EU in drugih državah – poudariti potrebo po ukrepanju EU kot enotnega in pomembnega akterja v mednarodni politiki kitolova. Glavni cilj EU mora biti, da zagotovi vzpostavitev in ustrezno izvrševanje učinkovitega mednarodnega regulativnega okvira za varstvo kitov.

1. MEDNARODNA KOMISIJA ZA KITOLOV

1.1. Ozadje

1. Kiti, delfini in pliskavke spadajo v red *Cetacea*. Obstaja 13 vrst „velikih kitov“ (npr. sinji kit, brazdasti kit, kit grbavec, grenlandski kit, glavač in pritlikavi kit) ter 68 drugih vrst manjših kitov in delfinov. Kite, zlasti velike, lovijo od srednjega veka v Evropi in severnih oceanih ter pozneje v Amerikah in drugih delih sveta, vključno z Antarktiko. Meso kitov se je uporabljalo za prehrano na več območjih sveta, drugi pomembni proizvodi pa so bili kitova kost ter predvsem olje in maščoba, ki sta se uporabljala kot gorivo in strojno mazivo. Vrhunec kitolova sega v petdeseta in šestdeseta leta 20. stoletja, ko so letno ujeli več deset tisoč kitov. Zaradi takšnega obsežnega izkoriščanja kitov se je do sredine prejšnjega stoletja število nekaterih populacij močno zmanjšalo. Poleg tega kite dodatno ogroža uničevanje okolja, vključno s podnebnimi spremembami in prilovi v ribištvu.
2. Mednarodna komisija za kitolov (IWC) je mednarodna organizacija, pristojna za ohranitev in upravljanje staleža kitov. Ustanovila jo je Mednarodna konvencija o ureditvi lova na kite („Konvencija“), ki je bila podpisana 2. decembra 1946 v Washingtonu D.C. Glede na takratno naraščajočo in razvijajočo se industrijo kitolova je bil namen Konvencije „zagotoviti učinkovito ohranjanje staleža kitov in tako omogočiti skladen razvoj industrije kitolova“.
3. Članstvo v IWC je odprto le za vlade, ki so pristopile h Konvenciji. V zadnjih letih se je število pogodbenic Konvencije hitro povečalo na 77, od katerih jih je 20¹ držav članic EU. Evropska komisija vztrajno spodbuja države članice, ki še niso pogodbenice, naj pristopijo h Konvenciji.

¹ Avstrija, Belgija, Ciper, Češka, Danska, Finska, Francija, Nemčija, Grčija, Madžarska, Irska, Italija, Luksemburg, Nizozemska, Portugalska, Slovaška, Slovenija, Španija, Švedska, Združeno kraljestvo.

4. Evropska skupnost ima status opazovalke. Komisija je leta 1992 sprejela predlog za pogajanja o pristopu Skupnosti h Konvenciji². Vendar Svet še ni sprejel ukrepov v zvezi s tem predlogom.
5. IWC naj bi pregledala in po potrebi spremenila ukrepe, določene v načrtu Konvencije, ki ureja izvajanje kitolova po celem svetu. Čeprav je načrt priložen Konvenciji, je vseeno opredeljen kot njen sestavni del in je zato obvezujoč za vse pogodbenice. V praksi Komisija zagotavlja regulativni okvir, načrt pa zagotavlja podrobno ureditev kitolova glede ohranitve in izkoriščanja kitolovnih virov. Ukrepi iz načrta med drugim zagotavljajo popolno ohranitev nekaterih vrst kitov, določajo specifična območja kot zavarovana območja kitov, omejujejo število in velikost kitov, ki jih je mogoče odvzeti, določajo lovne sezone, usklajujejo znanstvene raziskave (vključno z okoljskimi vprašanji) in zbiranje podatkov. Spremembe načrta zahtevajo tričetrtinsko večino pogodbenic in začnejo učinkovati v roku 90 dni za vse pogodbenice, ki jim ne nasprotujejo. Na tej podlagi je bil načrt spremenjen na zasedanju IWC leta 1982 z dodanim novim odstavkom za uvedbo moratorija na komercialni kitolov.
6. IWC zaseda enkrat letno. Leta 2006 je bilo zasedanje IWC v St. Kittsu in Nevisu, leta 2007 pa v Anchorageu na Aljaski.
7. Na zahtevo Stockholmske konference ZN o človekovem okolju iz leta 1972 je IWC leta 1982 sprejela moratorij na komercialni kitolov, ki velja od leta 1985. Pri sprejetju tega ukrepa je IWC upoštevala negotovosti v znanstvenih informacijah o staležu kitov in težave pri pridobivanju zahtevanih podatkov³.
8. Eno glavnih vprašanj, o katerem se je razpravljalo na preteklih zasedanjih IWC, je, ali se je stalež kitov dovolj okrepil, da bi se moratorij na komercialni kitolov postopoma odpravil.
9. Potreba po izoblikovanju novih ciljev in postopkov upravljanja je bila znana že od začetka razprav v okviru IWC o prihodnjem upravljanju komercialnega kitolova, potem ko je moratorij začel veljati. Zato se je začel razvijati prenovljeni postopek upravljanja („Revised Management Procedure“ – RMP). RMP bi vzpostavil omejitve ulova na podlagi znanstvenih podatkov o populacijah kitov. Čeprav je bil postopek sprejet leta 1994, se še ni začel uporabljati, ker je potrebno dodatno delo na prenovljeni shemi upravljanja („Revised Management Scheme“ – RMS). Prenovljena shema upravljanja (RMS) bi zagotavljala spoštovanje predpisov IWC. Vključevala bi širok nabor nadzornih ukrepov na tem področju. Pojavila so se tudi različna vprašanja, kot so mednarodni opazovalci na plovilih, preverjanje zaradi preprečevanje nezakonitega in neporočanega kitolova, ukrepi za skladnost, porazdelitev stroškov za kontrolne ukrepe, možnosti za odpravo moratorija pod določenimi pogoji (npr. omejevanje ulova na izključne ekonomske cone), upoštevanje dobrega počutja živali in mednarodni nadzor kitolova v znanstvene

² „Communication from the Commission to the Council concerning the conservation of whales within the framework of the International Whaling Commission“ (COM(92) 316). Priloga k Sporočilu vsebuje osnutek sklepa, ki Komisijo pooblašča za pogajanja v imenu Skupnosti o protokolu, ki spreminja Konvencijo tako, da omogoča sodelovanje ES.

³ Besedilo načrta, ki se glasi, kot sledi: Odstavek 10(e): „Ne glede na druge določbe odstavka 10 je za ubijanje kitov v komercialne namene iz vseh staležev za obalno sezono 1986 in pelagično sezono 1985/86 in vse naslednje sezone meja ulova nič. Ta določba se redno pregleduje na podlagi znanstvenih nasvetov in Komisija najkasneje do leta 1990 opravi obsežno oceno učinkov tega sklepa o staležu kitov in obravnava morebitne spremembe k tej določbi ter uvedbo drugih omejitev ulova“.

namene. Vendar je bilo obsežno delo v zvezi z RMS težko in predmet sporov ter do zdaj še ni pokazalo konkretnih rezultatov. Na zasedanju IWC leta 2006 je bil na plenarni seji prvič ugotovljen dokončni zastoj pri pogajanjih o RMS. Dolgoročno je prihodnost IWC v veliki meri odvisna od tega, ali bo možno poiskati rešitev za vprašanja, obravnavana v okviru RMS.

1.2. Izjeme v okviru moratorija

10. Moratorij na komercialni kitolov ne vpliva na avtohtoni kitolov, ki je v okviru sedanjega režima IWC dovoljen Danski (samo Grenlandija, brazdasti in pritlikavi kit), Ruski federaciji (samo Sibirija, sivi kit), državi Saint Vincent in Grenadine (kit grbavec) in ZDA (samo Aljaska, glavač; in občasno Washington, sivi kit). IWC od svojega nastanka priznava, da je avtohtoni eksistenčni kitolov („aboriginal subsistence whaling“ – ASW) drugačne narave kot komercialni kitolov. Nacionalne vlade so odgovorne za to, da Mednarodni komisiji za kitolov zagotovijo dokazila o kulturnih in eksistenčnih potrebah svojih prebivalcev. Mednarodna komisija za kitolov določa omejitve ulova za stalež, ki spada v avtohtoni eksistenčni kitolov, za obdobje petih let in na podlagi znanstvenih podatkov.
11. Konvencija pogodbenicam omogoča, da vložijo ugovor⁴ na obvezujoče sklepe, kot je moratorij. Moratorij ne obvezuje Norveške in Islandije, ker sta vložili ugovor/pridržek in še naprej opravljata kitolov po lastni presoji.
12. Konvencija pogodbenicam tudi omogoča, da opravljajo kitolov brez posebne odobritve IWC s posebnimi dovoljenji, ki jih dodelijo nacionalne oblasti za t. i. „znanstvene raziskovalne namene“. Pravica za izdajanje takšnih posebnih dovoljenj je zapisana v členu VIII Konvencije iz leta 1946⁵. Čeprav morajo v skladu s Konvencijo pogodbenice predložiti predloge v pregled, se na koncu vsaka pogodbenica sama odloči, ali bo izdala posebno dovoljenje. Ta pravica ima prednost pred katerim koli drugim predpisom Komisije, vključno z moratorijem in zavarovanimi območji. Izkazalo se je, da v nekaterih državah vsi kiti, ki so bili ubiti, niso bili uporabljeni v znanstvene namene. Zdi se, da Japonska (in do neke mere Islandija) izvaja „znanstvene“ programe predvsem na Antarktiki in nato meso kitov daje na nacionalne trge.

Zaradi velikega obsega takšnih izjem moratorij ni imel praktično nobenega učinka na politiko kitolova na Japonskem, Norveškem in Islandiji.

⁴ Postopek ugovora (Konvencija, odstavek 3 člena V) je naletel na ostre kritike v smislu, da je zaradi njega IWC nemočna, vendar brez njega Konvencija najverjetneje ne bi bila nikoli podpisana. Poleg tega bi tudi brez takšne pravice vlada še vedno lahko odstopila od Konvencije in je tako nobena njena določba ne bi zavezovala.

⁵ Odstavki 1–3:1 člena VIII. „Ne glede na vsebino te Konvencije lahko vlada katere koli pogodbenice dodeli kateremu koli od svojih državljanov posebno dovoljenje, ki tega državljana pooblašča, da lahko ubije, odvzame ali obdeluje kite za namene znanstvenega raziskovalnega projekta v skladu s številčnimi omejitvami in v skladu s drugimi pogoji, ki se zdijo primerni vladi pogodbenice, ubijanje, odvzem ali obdelava kitov v skladu z določbami tega člena pa je izvzeta iz delovanja te konvencije. Vlada vsake pogodbenice nemudoma obvesti Komisijo o vseh takšnih pooblastilih, ki jih je dodelila. Vlada vsake pogodbenice lahko kadar koli prekliče katero koli takšno posebno dovoljenje, ki ga je dodelila. 2. Vsi kiti, odvzeti v okviru teh posebnih dovoljenj, se predelajo, če je to izvedljivo, in dohodki se obravnavajo v skladu z navodili, ki jih izda vlada, ki je dovoljenje odobrila. 3. Vlada vsake pogodbenice posreduje organu, ki ga določi Komisija, če je to izvedljivo in v intervalih, ki niso daljši od enega leta, znanstvene informacije, ki so na voljo tej vladi glede kitov in kitolova, vključno z rezultati raziskav, izvedenih v skladu z odstavkom 1 tega člena in členom IV“.

1.3. Najnovejša dogajanja – komercialni kitolov

13. Kljub moratoriju na „komercialni kitolov“ se obsežni kitolov nadaljuje na podlagi opisanih izjem. Odkar je v sezoni 1985/1986 začel veljati moratorij na komercialni kitolov je bilo v okviru različnih izjem ubitih več kot 29 000 kitov, letni odvzem pa se povečuje. Skupni ulov za štiri države v okviru izjeme za avtohtoni eksistenčni kitolov je nižji⁶. V obdobju med letoma 1985 in 2005 je glede na informacije, ki jih je dala na voljo IWC, skupni ulov v okviru te izjeme znašal približno 6 788 kitov.
- Ocenjuje se, da je Norveška v sezoni 2005/2006 ujela 639 pritlikavih kitov in zdaj namerava znatno povečati ulov v naslednjih letih. Japonska izdaja znanstvena dovoljenja vsako leto od leta 1987. Leta 2007 je bilo na podlagi dovoljenj ujetih okrog 850 antarktičnih pritlikavih kitov, 10 brazdastih kitov, 220 navadnih pritlikavih kitov, 50 vosatih kitov, 100 borealnih kitov in 10 glavačev. Islandija je leta 2003 nadaljevala s kitolovom v znanstvene namene, leta 2006 pa tudi s komercialnim kitolovom⁷. Od začetka islandskega znanstvenega programa leta 2003 je bilo skupaj ujetih 161 navadnih pritlikavih kitov. Leta 2006 je Islandija naznanila, da bo v komercialne namene ujela 9 brazdastih kitov⁸ in 30 navadnih pritlikavih kitov.
14. Dvojno pooblastilo IWC za upravljanje kitolova in ohranjanje kitov je v zadnjih letih izzvalo izjemno nasprotujoča stališča med vodilnimi državami, ki kitolov zagovarjajo in tistimi, ki mu nasprotujejo. Ta zastoj ogroža mednarodno sodelovanje in ovira napredek v smeri učinkovitega ohranjanja vseh vrst kitov. Države, ki zagovarjajo kitolov, so si aktivno prizadevale za pristop držav, ki bi jih podprle, da bi dosegle potrebno večino za odpravo moratorija na komercialni kitolov. Na letnem zasedanju leta 2006 v St. Kittsu in Nevisu so te države dosegle šibko večino, ki je sprejela deklarativno resolucijo v podporo „trajnostnemu izkoriščanju kitov“, izraz, ki se na splošno uporablja za potrošniški oziroma komercialni kitolov. Ta deklaracija je povzročila resno zaskrbljenost, zato je Komisija zadevo posredovala Svetu v razpravo⁹, države članice pa pozvala, naj pristopijo k IWC.
15. Poleg tega Japonska že več let zapored predlaga sklepe, ki bi dovoljevali manj obsežni obalni kitolov nekaterih vrst¹⁰. Takšni predlogi, katerih namen je spremeniti obvezujoči načrt, do zdaj niso pridobili potrebne podpore¹¹. Takšna sprememba bi pomenila delno nadaljevanje komercialnega kitolova¹² in bi ponovno odprla pogajanja o kvotah.

⁶ Za kvote za obdobje 2008–2012 glej poročilo predsedstva 59. zasedanja IWC: <http://www.iwcoffice.org>.

⁷ Islandija je leta 1992 izstopila iz IWC in navedla, da moratorij ni več potreben, nato se je leta 2002 ponovno pridružila IWC s pridržkom glede moratorija. V svojem instrumentu upoštevanja IWC je Islandija navedla, da do leta 2006 ne bo nadaljevala s komercialnim kitolovom.

⁸ Brazdasti kiti so opredeljeni kot „ogroženi“ na rdečem seznamu ogroženih vrst Mednarodne zveze za ohranjanje narave in naravnih virov (IUCN).

⁹ Razprava v Svetu za okolje z dne 20. februarja 2007 in v Coreperju z dne 28. marca in 2. maja 2007.

¹⁰ Glej na primer povzetke zapisnikov IWC iz let 2006 in 2007.

¹¹ Za spremembo načrta je potrebna podpora treh četrtin pogodbenic (odstavek 2 člena III konvencije).

¹² Kot so pogosto poudarile druge pogodbenice, npr. Avstralija (povzetek zapisnikov iz leta 2006) in ZK (ustno posredovanje leta 2007).

2. VARSTVO KITOV V OKVIRU ZAKONODAJE SKUPNOSTI

16. V skladu s členom 174(1) Pogodbe ES je eden izmed ciljev okoljske politike Skupnosti spodbujanje ukrepov na mednarodni ravni za reševanje regionalnih ali globalnih okoljskih problemov. Ta cilj vključuje ohranjanje vrst, kot so kiti, na svetovni ravni.
17. Zato se je Evropska skupnost zavezala, da bo ohranjala kite in delfine, ter uvedla okoljsko zakonodajo, ki zagotavlja visoko raven varstva zlasti v okviru okoljske politike Skupnosti.
18. Direktiva o habitatih¹³ v Prilogi IV navaja vse vrste kitov in delfinov (*cetacea*). Vse vrste kitov so strogo zavarovane pred kakršnim koli namernim vznemirjanjem, ujetjem ali ubitjem v vodah Skupnosti. Direktiva prepoveduje tudi posedovanje, prevoz in prodajo ali izmenjavo osebkov teh vrst, vzetih iz narave. Ta zakonodaja ne dovoljuje nadaljevanja komercialnega kitolova katerega koli staleža, ki se v celoti ali delno nahaja v vodah Skupnosti. Zaradi migracijske narave staleža kitov je jasno, da je cilje Direktive o habitatih možno v popolnosti doseči le, če je vzpostavljen primerljiv mednarodni regulativni okvir.
19. Uredba o izvajanju Konvencije o mednarodni trgovini z ogroženimi prosto živečimi živalskimi in rastlinskimi vrstami (CITES) v Evropski skupnosti prepoveduje vnos kitov in delfinov v Skupnost za predvsem komercialne namene¹⁴. To visoko raven varstva bo še dodatno okrepila morská strategija ES¹⁵ in predlagana Direktiva o morskí strategiji¹⁶, ki naj bi okrepila varstvo kitov v Skupnosti s spodbujanjem splošnega cilja dobrega okoljskega stanja naših oceanov in morij.

Zato je končni cilj okoljske politike Skupnosti v zvezi s kiti, da se doseže njihovo najstrožje varstvo. Omenjena okoljska zakonodaja zagotavlja največjo možno stopnjo varstva s pomočjo temeljite uskladitve pravil.

Nadalje ima Skupnost v okviru skupne ribiške politike (SRP) izključno pristojnost za ohranjanje bioloških virov morja¹⁷. Kot „žive živali“ kiti in delfini spadajo v področje uporabe Priloge I Pogodbe ES in za njih veljata člena 33 in 38 Pogodbe¹⁸. Poleg tega Uredba Sveta o ohranjanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike¹⁹ navaja, da področje uporabe SRP zajema ohranjanje, upravljanje in izkoriščanje živih vodnih virov. Na tej podlagi je Skupnost sklenila ribiške sporazume, ki delno ali izključno obravnavajo morske sesalce²⁰. Prav tako obravnava kite in delfine sekundarna zakonodaja, sprejeta v

¹³ Direktiva 92/43/EGS o ohranjanju naravnih habitatov ter prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst, UL L 206, 22.7.1992, str. 7.

¹⁴ Uredba 338/97/ES o varstvu prosto živečih živalskih in rastlinskih vrst z zakonsko ureditvijo trgovine z njimi, UL L 61, 3.3.1997, str. 1. Poleg tega Uredba Sveta (EGS) št. 348/81 o skupnih pravilih za uvoz kitov ali proizvodov iz kitov in delfinov dovoljuje le uvoz navedenih proizvodov, če se ne uporabljajo v komercialne namene.

¹⁵ Sporočilo Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu: Tematska strategija za varstvo in ohranjanje morskéga okolja, COM(2005) 504 konč.

¹⁶ Predlog Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju politike morskéga okolja, COM(2005) 505 konč.

¹⁷ Glej npr. primera C-141/78 [1979] ECR 2923, odstavek 6, in C-804/79, [1981] ECR 1045, odstavek 17.

¹⁸ Glej odstavek 3 člena 32 Pogodbe ES.

¹⁹ Uredba Sveta (ES) št. 2371/2002, UL L 358, 31.12.2002, str. 59.

²⁰ Glej npr. Sklep Sveta 2005/938/ES o odobritvi Sporazuma o mednarodnem programu za ohranjanje delfinov v imenu Evropske skupnosti, UL L 348, 30.12.2005, str. 26.

okviru SRP, katere cilj je izvajanje mednarodnih obvez, sprejetih v okviru ribiških sporazumov ter zagotavljanje varstva kitov na odprtem morju²¹.

20. Na podlagi člena 6 Pogodbe ES so okoljske zahteve vključene v opredelitev in izvajanje SRP. Dober primer takšnega pristopa je Uredba Sveta (ES) št. 1967/2006 o ukrepih za upravljanje za trajnostno izkoriščanje ribolovnih virov v Sredozemskem morju. Za kite in delfine ta uredba razširja strogo zaščito, ki je določena že v Direktivi o habitatih v vodah Skupnosti, na Sredozemsko odprto morje²².
21. Zakonodajni ukrepi, ki jih je sprejela Evropska skupnost, stremijo k zagotavljanju najvišje stopnje varstva kitov. Ti ukrepi ne bodo uspešni, če jih ne bo podprlo usklajeno mednarodno delovanje Skupnosti, katerega cilj je tudi učinkovit mednarodni okvir za varstvo kitov.
22. Trenutno manjka strateški pristop ali vsaj skupno stališče o kitolovu, zato mora EU uporabiti svoj politični in gospodarski vpliv, da deluje kot protiutež vplivu vodilnih narodov, ki zagovarjajo kitolov, na politike kitolova in ribištva drugih držav, predvsem na afriškem, karibskem in tihomorskem območju. Stališče Skupnosti bi na primer omogočilo, da se vprašanje kitolova umesti na dnevni red rednih večstranskih zasedanj (npr. v okviru splošnega sistema preferencialov ali Sporazuma iz Cotonouja) ali dvostranskih zasedanj (npr. preko delegacij Komisije).
23. Evropska unija bi prav tako lahko okrepila sodelovanje z Norveško in Islandijo, dvema sosednjima državama, ki nadaljujeta kitolov blizu voda Skupnosti²³, in tako vplivala na njuno politiko v zvezi s kitolovom. Če se situacija ne bo spremenila, bo to najverjetneje vplivalo na stanje staleža kitov, ki ga varuje Direktiva o habitatih. Delovanje Skupnosti bi lahko prispevalo tudi k temu, da bi bilo varstvo atlantskih kitov bolj v ospredju tema razprav IWC. To bi dopolnilo dolgotrajne in ključne razprave o južni polobli (japonski raziskovalni program na Antarktiki, predlagano zavarovano območje v južnem Atlantiku itd.).
24. Za učinkovito reševanje teh vprašanj je potrebno enotno stališče EU. Njegova odsotnost na tako pomembnem okoljskem forumu, ki obravnava pristojnost Skupnosti, kot je IWC, je pomanjkljivost, ki jo je treba odpraviti.
25. Nedavno sprejeta pomorska politika Unije²⁴ priznava, da se mora celostni pristop k evropskim pomorskim zadevam odražati v stikih EU z mednarodnimi organi. Zato bo Komisija spodbujala usklajevanje evropskih interesov in stališča EU na ključnih mednarodnih forumih, da bo lahko na ta način kar najbolj učinkovito reševala pomorska vprašanja, vključno z varstvom kitov.
26. V skladu z načelom enotnosti zunanjega zastopanja Skupnosti je ključnega pomena, da se države članice pripravijo na naslednja zasedanja IWC s tem, da v okviru razprav v Svetu dosežejo enotno stališče EU. Zaradi omejitev, ki spremljajo status opazovalca, ki ga ima Skupnost, in ob upoštevanju načela lojalnega sodelovanja iz

²¹ Glej Uredbo Sveta (ES) št. 973/2001 o nekaterih tehničnih ukrepih za ohranitev nekaterih staležev izrazito selivskih vrst, UL L 137, 19.5.2001, str. 1 in Uredbo Sveta (ES) št. 1936/2001 o nadzornih ukrepih za ribolov določenih staležev izrazito selivskih vrst rib, UL L 263, 3.10.2001, str. 1.

²² UL L 36, 8.2.2007, str. 6. Glej uvodno izjavo 9 in člen 3(1) o zaščitnih vrstah v povezavi s členom 1(1) o področju uporabe (ki se razširi na Sredozemsko odprto morje izven področja uporabe Direktive o habitatih).

²³ Norveška in Islandija sta ustanovili regionalno organizacijo za upravljanje s sesalci (Severnoatlantska komisija za morske sesalce – „North Atlantic Marine Mammal Commission“). Direktiva o habitatih ni vključena v okoljsko prilogo k Sporazumu o Evropskem gospodarskem prostoru.

²⁴ COM(2007) 575.

člena 10 Pogodbe ES morajo države članice v okviru IWC izražati takšno stališče in tako skupno delovati v interesu Skupnosti²⁵. Prav tako je ključnega pomena, da preostalih 7 držav članic, ki še niso pogodbenice IWC pospešijo postopek svojega pristopa. To bi utrdilo šibko večino nasprotnic kitolova, ki je bila ponovno vzpostavljena na zasedanju IWC leta 2007.

3. ZAKLJUČEK

27. Prepoved komercialnega kitolova, ki jo je sprejela IWC, da se zagotovi povrnitev staleža kitov, je v skladu s cilji politik Skupnosti. Čeprav sistem Skupnosti zagotavlja celostno varstvo, to ne velja za mednarodno raven.
28. Neučinkovito izvajanje prepovedi zaradi pridržkov in ugovorov ter neustrezne ureditve kitolova v znanstvene namene, ki se izvaja izven katerega koli ustreznega mednarodnega regulativnega okvira upravljanja, ogrožajo doseganje ciljev moratorija na komercialni kitolov²⁶.
29. Morebitna dolgoročna rešitev za boljšo ureditev kitolova naj bi se načeloma nanašala na vse dejavnosti kitolova, ki se trenutno izvajajo v okviru različnih pravnih kategorij iz Konvencije, bodisi da gre za komercialni kitolov, znanstveni kitolov, kitolov, ki se izvaja v okviru ugovora (Norveška) ali pridržka (Islandija), ali avtohtoni eksistenčni kitolov. Prav tako bi bilo treba urediti vprašanja, kot so strogi režim skladnosti, spremljanje in poročanje itd.
30. Zato mora biti celoviti dolgoročni cilj Skupnosti, da se zagotovi učinkovit regulativni okvir za obsežno varstvo kitov. V tem pogledu mora Skupnost podpreti krepitev sodelovanja v IWC in izboljšanje njene učinkovitosti. Oceniti mora opravljeno delo na osnutkih RMP in RMS ter preteklih predlogih za premostitev razhajanj med pogodbenicami Konvencije in tako prevzeti pozitivno vlogo pri odpravi zastoja v IWC, pri čemer se mora med drugim opreti na neprecenljivo strokovno znanje držav članic.
31. Samo s skupnim delovanjem in oblikovanjem enotnega stališča Skupnosti lahko države članice zagotovijo pripravo in izvrševanje ustreznega in strogega regulativnega okvira za varstvo kitov. V ta namen Komisija Svetu predlaga ustrezen sklep.

²⁵ Združeni primeri 3,4 in 6/76 Kramer, odstavka 42 in 45, mnenje sodišča z dne 19. marca 1993, 2/91, odstavek 37, primer C-266/03, Komisija proti Luksemburgu, odstavka 57 in 58, ter primer C-433/03, Komisija proti Nemčiji, odstavka 63 in 64.

²⁶ Kot je poudarilo več pogodbenic, povezava, ki jo je predlagala Japonska na zasedanju IWC leta 2007, po kateri bi sorazmerno zmanjšala odvzem kitov za „znanstvene namene“, če bi bil sprejet njen predlog za spremembo manj obsežnega obalnega kitolova, potrjuje zvezo med vsemi dejavnostmi kitolova. Kar zadeva resnično znanstveno raziskovanje, druge države vztrajajo pri uporabi nesmrtonosnih metod.